No. 1539 Zaterdag 28 Juni 1913. 30ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Het Gouden Jubelfeest DER EMANCIPATIE

1863 1 JULI. 1913

Is het mogelijk? Is het thans slechts vijftig jaar geleden dat de slavernij werd afgeschaft in onze Kolonie?

We kunnen ons bijna niet voorstellen, dat dit werkelijk zoo is. Wat was de menschelijke maatschappij dan nog barbaarsch 'n vijftig jaar geleden, dat de meer ontwikkelden en beschaafden het niet strijdig vonden met hun menschelijk gevoel om velen hunner medemenschen te behandelen als slaaf!

Thans beschouwen wij de slavernij als een menschonteerende schandvlek op het schoone lichaam der Christelijke beschaving. En toch meer dan achttien eeuwen zijn er noodig geweest om op dit punt de heidensche begrippen te veredelen en te brengen tot het Christelijk beginsel, dat alle menschen kinderen zijn van Eénen Vader, die in de Hemelen is; allen schepselen van een en denzelfden God, geroepen en voorbestemd tot één en hetzelfde doel, de eeuwige glorie.

Hoe natuurlijk en vanzelf sprekend is ons dit nu; maar wat een moeite heeft het gekost, den zelfzuchtigen mensch te brengen tot dit fijner gevoel. De slaaf was zijn eigendom, zijn bezitting, zijn rijkdom en werkkracht. Hij kon er zoo geheel en al mee doen, wat hij wilde. Dat die slaven ook menschen waren, ook begiftigd waren met een redelijk verstand en vrijen wil, daaraan dacht hij niet.

Dat de slaaf ook recht had op een menschwaardig bestaan, en niet slechts op voldoende voeding en ligging, zooals de trekdieren en het werkpaard; dat hij verdiende beter behandeld te worden dan een dier, en als kind recht had op de liefde zijner ouders, recht op het familieleven in eigen gezin; zie, dat was te lastig. Op al die *kleinigheden* kon niet gelet worden. De meester deed met zijn slaaf, wat hem goed dacht en hem het meest convenieerde.

Hoe onbegrijpelijk komt het ons thans voor, dat een rechtgeaard mensch op deze wijze zijn medemensch kon behandelen. Wij kunnen ons niet meer indenken in dergelijke wantoestanden.

De emancipatie der slaven is een wereldfeit van zeer groote beteekenis. Het is de overwinning van de Christelijke op de Heidensche beschaving.

Dankbaar moeten wij zijn als mensch, dat de wereldbeschouwing op dit punt eindelijk gewijzigd en veredeld is; dankbaar, dat wij losgerukt zijn uit de benepen zelfzucht van den rijkeren mensch tegenover zijn mindere.

Maar zie nu ook eens, hoe langzaam een goed idee ingang vindt in de menschelijke maatschappij. De Katholieke Kerk mocht al den slaaf in beschouwing nemen, een religieuze orde bezitten tot vrijkooping der slaven; daar mochten al goede meesters gevonden worden; die hun dienaren de vrijheid schonken; de geheele menschenmaatschappij hield in haar handel en wandel nog eeuwen lang rekening met het bestaan van slaven en heeft zich tot op den dag van heden nog niet geheel kunnen herstellen van den schok, welken zij ontving bij de afschaffing der slavernij.

Nog dieper moet derhalve de idee van vrijheid voor iederen mensch doordringen onder ons, nog hooger de waarde worden geschat voor iederen mensch als mensch, en veel eerlijker worden [illegible] mensch heeft op eigen, onafhankelijk bestaan.

Op het gouden jubelfeest der emancipatie moeten wij allen ons verheugen over deze algemeene wijziging in de wereldbeschouwing, over der werkelijken vooruitgang der Christelijke idee, waardoor het eindelijk mogelijk is geworden iederen mensch als mensch te eeren en hem zijn plaats te gunnen in onze maatschappij.

De emancipatie heeft ons allen vrij gemaakt van een heel verkeerd en onteerend denkbeeld over menigeen van onze medemenschen.

Laat ons dus blij juichen en jubelen met het dankbare volk over een der schoonste daden van een goed en edel Vorst!

NAAR PANAMA.

Om de quarantaine te Colon te ontloopen hadden wij de Duitsche Lijn gekozen. Over het traject Curaçao-Colon doen deze booten zoowat 6 dagen, juist genoeg om bij aankomst te Colon vrij toegelaten te kunnen worden door de Amerikaansche Gezondheidscommissie.

Met *La Veloce* hadden wij er in 3 á 4 dagen kunnen zijn; maar dan moesten we toch nog 2 dagen opgesloten zitten en afgezonderd worden in het Quarantaine gebouw. En dáár hadden we geen zin in. We zongen dus liever het incubatietijdperk der pestbaccil uit op de boot en prefereerden een langere reis op zee. Dan bleven we zeker gezond.

Heel slim en verstandig meenden we het te hebben overlegd, maar het is ons wel wat tegengevallen.

Het eerste tegenvallertje lag in een driedaagsch verblijf aan boord in de winderige havan van Sabanilla. Wilden wij al de voordeelen van het langer traject der Duitsche Lijn niet verliezen, dan hadden wij van Curaçao tot Colon permanent aan boord te blijven, anders zouden onze 6 vereischte dagen opnieuw beginnen te tellen van af onze nieuwe komst aan boord, na in een der havens van Colombia aan wal geweest te zijn. Al deze havens worden door [illegible] van Colon voor verdacht gehouden, en geen passagier komende van een dezer havens, wordt binnen 6 dagen toegelaten.

We zaten nu eenmaal in 't schuitje en moesten er met mee. We bleven dus heel geduldig wachten tot de *Sachsenwald* klaar zou zijn met lossen.

Een der meest gezochte afleidingen was het kijken naar de druk doende sjouwers aan boord.

Zoo langzamerhand kreeg ik een beetje zicht op het werk. Niet zij, die het hardste heen en weer loopen, werken het vlugst. Ook niet de groote schreeuwers en onvermoeide lawaai-

LIEFDE EN LIJDEN.

(Historische Roman.)

XXIV.

Terherinnering: Een jong krijgsman, Edgar Gloswoord, is onschuldig veroordeeld tot het verrichten van mijnarbeid en leeft te Cornwall in ballingschap met vrouw en kind, die hem uit vrijen wil zijn gevolgd. Onder de mijnwerkens beweegt zich een Priester, Deyman geheeten, een bijzonder vriend der familie Gloswood. Anna, de vrouw van Edgar, spreekt veel met hem over het Katholieke Geloof en heeft oogenblikken van zwaren, inwendigen strijd.

Gewoon als Anna was, om zich in alles te schikken naar omstandigheden, had ze steeds met liefde de vele kruisen getorst, welke haar op de schouders waren gelegd; moedig had ze tot heden alles gedragen, wat haar was overkomen; Maar de ziele-strijd, die zij, vooral gedurende de laatste weken, doorstaan moest, sloopte aanmerkelijk hare lichamelijke krachten, Anna werd stil en afgetrokken. Ze verlangde steeds alleen te wezen en als ze zich alleen bevond, kon ze het niet uithouden. Ze was in tweestrijd met zichzelve. Edgar had met leedwezen waargenomen, hoezeer zijne vrouw in den laatsten tijd was veranderd.

Hij begon zich bezorgd te maken over hare gezondheid.

Hij durfde echter niet denken, hetgeen hij vreesde: Anna moest eens komen te sterven!

Met schrik keerde hij 's avonds terug van zijn werk.

„Misschien, zoo dacht hij telkens, komt het vele verdriet, dat zij ondervonden en in haar hart heeft opgekropt, op een gegeven oogenblik tot uitbarsting; zij zal dan ziek worden en haar door smart en allerlei ontberingen ondermijnd lichaam zal niet meer de kracht bezitten, om die ziekte te boven te komen."

En werkelijk, Anna werd ziek!

Toen Edgar eens op een avond thuis kwam van zijn werk, vond hij haar te bed. Hij schrok geweldig!

Hij spoedde zich tot haar.

Nog nooit was het hem zóó zeer als thans opgevallen, dat Anna's gezondheid was geschokt. Zij sluimerde rustig en haar dochtertje stond aan het hoofdeinde van het bed, toen Edgar binnen trad Deze nam haar magere hand in de zijne. Anna opende hare oogen, terwijl de kleine meid met kinderlijke bezorgdheid de loshangende haren van het matte gelaat der zieke wegstreek. Ze zag haren vader aan, kinderlijk-verstandig; ze sprak geen woord, maar, haar vragende blik zeide het voldoende, ze verwachtte uit den mond van haren vader eene uitspraak van hoop op beterschap.

Maar ook Edgar zweeg. Hij was te vol om te spreken.

Zijne oogen stonden vol tranen.

Hij zou zich zijne vrouw, zijne Anna zien ontnemen? Hij zou, binnen wie weet hoe korten tijd, zich beroofd zien van allen steun, dien hij op aarde nog bezat?

Anna trok hem met hare magere, als marmer zoo witte handen tot haar. Edgar boog zich voorover.

„Neen, Edgar, zoo sprak ze toen, gij moet u niet ongerust maken; ik ben niet zoo ziek, als gij wel denkt; ik ben een beetje vermoeid, meer niet."

Edgar beet zich op zijne lippen om zich in te houden;

„Als dit ziekbed toch maar niet haar doodsbed is," zoo dacht hij. En ofschoon hij zijne gedachten niet uitsprak, Anna raadde, wat er in zijn geest omging.

„Neen, zoo herhaalde ze, terwijl ze Edgar uit hare omarming losliet, ik ben niet ziek!"

Edgar keerde zich af van de legerstede; een paar heete tranen liepen hem over zijne wangen.

Doch spoedig herstelde hij zich. Hij keerde zich weder tot zijne vrouw en vroeg:

„Anna, zal ik een dokter ontbieden?"

„Wel neen, antwoordde ze, dat is niet noodig!"

Toen ging Edgar heen, om Deyman te zoeken en Anna was weer alleen met haar dochtertje.

„Mijn liefje, zoo zeide ze, zijt gij bang, dat uwe moeder zal sterven?"

„Neen, antwoordde de kleine, terwijl ze haar hoofdje naast dat van hare moeder op het hoofdkussen nederlegde, gij zult niet dood gaan."

„En waarom niet? Wie zegt je dat?"

„O. L. Heer zal mij mijn moesje niet ontnemen."

Ze drukte een kusje op het gelaat harer moeder.

„Maar O. L. Heer kan 't toch wel?"

„O, ja, hernam het kind, maar Hij is zoo goed, dat Hij u spoedig beter zal maken."

„Gelooft gij dan, dat O. L. Heer genoeg van mij houdt, om mij beter te maken?"

„Zeker moeder, O. L. Heer bemint toch alle goede menschen, nietwaar?"

Dit vertrouwelijke gesprek tusschen moeder en dochter werd afgebroken door het naderen van voetstappen. Men luisterde aandachtig.

„Het is vader," zeide Anna tot haar dochtertje.

„Ja, antwoordde deze, ik geloof 't ook."

De deur werd geopend en Edgar trad binnen, onmiddellijk gevolgd door Deyman!

Toen Anna hen beiden zag, richtte zij zich op en een lichte vreugdeblos kleurde hare wangen.

Naar hem, naar Deyman, en naar niemand anders had ze verlangd, Edgar had haar voorgesteld, een dokter te ontbieden; maar van hem verwachtte ze geen heil! Ze was niet ziek naar het lichaam, maar naar de ziel! Ze had troost en opbeuring noodig bij haren ziele-strijd! Ze zocht rust voor haar gemoed en vond die niet! Deyman, de Priester Gods, kon hare kalmte misschien doen wederkeeren.

Ook Edgar stelde vertrouwen in zijnen vriend en was daarom onmiddellijk heengegaan om hem te zoeken. Deze stond nu met Edgar bij het ziekbed zijner vrouw.

„Mijn vriend, zoo sprak Deyman tot hem, maak u niet ongerust over het lot uwer vrouw; zij is niet ziek; zij heeft slechts rust noodig.

Edgar begreep, dat Anna wellicht eenige oogenblikken met Deyman alleen wilde wezen. Hij verwijderde zich daarom met zijn dochtertje.

„Ja, Anna, zoo begon de Priester, terwijl hij bij het ziekbed stond, gij hebt veel, zeer veel geleden.

Maar gelooft gij, dat dit zonder verdiensten voor u zal wezen? Gij kunt er op rekenen, dat God u voor alles in het hiernamaals eeuwig zal beloonen!"

„Of eeuwig zal straffen, onderbrak hem Anna. Weet gij, wat na dit leven mijn lot zal wezen?"

„Ik hoop, dat gij bij uwe moeder eeuwig gelukkig zult zijn," was kalm zijn antwoord.

„Ik voor mij kan dit niet aannemen! Hoe kan iemand zonder Geloof en daarenboven zonder verdiensten hiernamaals eeuwig gelukkig wezen!

Is het Geloof niet de eerste voorwaarde voor een eeuwig heil?"

„Zonder twijfel," hernam Deyman.

„Welnu, ik heb geen Geloof meer!"

Ze sloeg hare handen voor haar aangezicht en begon te schreien.

„Kom, kom, zeide nu Deyman; gij gelooft, ik verzeker het u; er kunnen wel eens donkere wolken over u heengaan, die voor een oogenblik een zekere leegte in uwe ziel schijnen te veroorzaken; maar gij blijft gelooven!"

„Gij weet niet, hernam Anna, hoezeer ik twijfel aan God, aan de genade, aan alles!"

„Zeker, ik begrijp je, hernam Deyman.

„Dat kunt gij, antwoordde Anna, daar gij zelf de oorzaak zijt van geheel mijn zielestrijd."

„Ik?"

„Ja. Ik mag u dit zeggen, omdat ik geen oogenblik heb getwijfeld aan uwe goede bedoelingen en gij dus van dat alles niet de minste schuld hebt. Vergeef het me, als ik wat hard tegen u was."

„Het doet mij genoegen, antwoordde Deyman, u aldus te hooren spreken. Maar is het te veel gevraagd, een nadere verklaring van u te verlangen?"

„Gaarne wil ik u die verklaring geven, hernam Anna. Voordat ik u leerde kennen, was ik ongelukkig, omdat er niemand was, die mij troostte in mijn ongeluk. Ik moet nu bekennen, dat gij mij zeer dikwijls dien troost hebt bezorgd, en dat deed me het droevige van mijn lot minder gevoelen.

Maar dat alles, ten koste van mijn Geloof! Ik leefde voort zonder na te denken over de waarheid of de onwaarheid van mijn Geloof; geen twijfel kwam er bij mij op; ik bezat den inwendigen vrede!"

„En nu", zoo onderbrak haar Deyman?

„Nu? Ik heb alle Geloof verloren, zooals ik u reeds zeide. Ik ben der wanhoop nabij!"

„Zoo moet gij niet spreken Anna! Gij hebt alle reden om te hopen op

makers. Al gauw krijgt men in de gaten, dat het aan boord gaat als op het land: het leeuwendeel der werkzaamheden blijft steeds voor rekening van een paar stille werkers.

Goed overleg is het halve werk. Dat bleek ook hier. De man aan de winds en de voorman der lossers in het ruim, die boven aan het luik staat en een teeken geeft, als de windas in beweging moet worden gebracht, dienen elkander zeer goed te verstaan. De voorman spreekt bijna niet, maar seint telkens met kleine bewegingen van hand of vinger. Worden die teekens niet goed verstaan, dan wordt er te vroeg opgehaald en is het inpakken beneden nog niet afgeloopen. De kisten en balen en tonnen zijn nog niet stevig genoeg aan elkander gebonden, zoodat zij bij den minsten stoot uit het verband vallen. In dergelijk geval verkeeren de lossers beneden in een voortdurend gevaar een zware vracht op hun rug of hoofd te krijgen. Heerscht er dus geen volmaakte verstandhouding tusschen die twee uitvoerende machten, den windsmachinist en den seiner, dan worden ze kregel, telkens in angst uit elkander te moeten stuiven en toonen zich ten slotte onwillig onder zulke weinige voorzorgsmaatregelen tegen het voorkomen van ongelukken te blijven werken.

Als deze twee gewichtige posten derhalve niet zijn toevertrouwd aan beproefde lieden, die aan elkander gewend zijn en eendrachtig samenwerken, is een kalm doorwerken onmogelijk en hoort men voortdurend herrie. Dit heeft ook tengevolge, dat het lossen niet opschiet en veel langer duurt dan strikt noodig was geweest.

De voorman der lossers heeft nog een anderen plicht. Hij moet ook de noodige seinen geven aan den windsmachinist bij het over boord halen der vracht en het neerlaten in lichters of op den wal.

Zooals ik een vorige maal reeds geschreven heb, kwam een goederentrein vlak voor de *Sachsenwald* te staan om onmiddelijk alles in te nemen en verder te brengen, het binnenland in.

De goederen moesten dus in de wagons geladen worden. Doordat echter onze voorman herhaaldelijk te laat het sein tot stoppen gaf, of de machinist een tijdig gegeven teeken te laat opvolgde, stiet de vracht meermalen tegen den rand van den wagon en tuimelde omlaag, alles uit elkander. Behalve dat kisten en koffers en tonnen bij dit stooten en vallen veel te leiden hadden, moesten ze ook weer één voor één opgezocht en omhoog getild worden, wat met veel tijdverlies gepaard ging.

Soms ging het goed en liep alles vlot van stapel. In een ommezien waren dan een tiental zaken of kisten uit het ruim in de wagons verdwenen, die onmiddelijk plaats maakten voor de volgenden, totdat de lange trein van 30 á 40 wagons geheel was volgeladen en wegreed.

De fouten, welke wij bij het lossen opmerkten aan boord van de *Sachsenwald*, komen, helaas, algemeen voor.

Bij andere reizen hebben wij bijv. te La Guayra en te Porto Cabello meermalen gezien, dat een vrachtje in het water terecht kwam door dezelfde oorzaak. Toch kunnen deze fouten vermeden worden, gelijk ons bleek te Colon, waar de lossers uitstekend gedresseerd bleken.

Wil Curaçao een drukke haven worden, dan moet het ook kunnen beschikken over goed gedisciplineerd werkvolk. Altijd hebben wij onze Curaçaonaars hooren prijzen als taai volhardende werkers, die het zeer lang kunnen uithouden. Eén ding echter ontbreekt hun wel een weinig, namelijk goed overleg bij het werk.

Aan Kamer van Koophandel en aan Handelsbond kunnen wij het veilig overlaten de noodige middelen te beramen, om hierin verandering te brengen en goede voormannen aan te kweeken. De Agenten der verschillende lijnen kunnen er ook veel aan doen. Zij kennen het werkvolk, dat werkt bij hun Maatschappij. Als nu de Heeren Agenten zelf eens een half uurtje gingen kijken, of ons volkje het goed doet, en eens gingen informeeren bij Eersten of Tweeden Stuurman die voor de Cargo zorgt, of er ook klachten zijn, dan is het zoo'n voorman na het vertrek der boot toch wel aan het verstand te brengen, waarin hij zich beteren moet.

Die menschen kunnen natuurlijk geen wiskunstige berekeningen maken en alles kalm passen er meten. Daar moet te vlug gewerkt worden.

Maar ze moeten oog krijgen op hun werk. Niet tevreden zijn, als er maar wat kisten bij elkander liggen in een net, of tusschen een strop doch een beetje uitrekenen, dat alle gaatjes gevuld zijn, alles goed aan elkander sluit en vast ligt. In Colon was het een lust te zien, hoeveel er in één trek werd opgehaald. Zoo'n stapeltje was goed in elkander gezet. 't Net kon juist toe, er was geen verloren ruimte, er kon niets meer bij. Zie, als er goed overleg wordt gepleegd bij het laden en lossen, werken de arbeiders geruster, verzetten meer werk, en de boot is eerder klaar.

We achten deze zaak van het hoogste gewicht voor de snellere uitbreiding van ons havenbedrijf. Dat zal een verbetering brengen in het lossen en laden, die ons geen cent kost, en aan de booten heel wat geld uitspaart, omdat zij veel eerder klaar zijn.

De kapiteins der schepen moeten hier met pleizier komen. De voorkomende beleefdheid der onderscheidene Agenten der Scheepsmaatschappijen is algemeen bekend. Als er gekoold moet worden, weet men ook al bij ondervinding, dat vlug wordt afgewerkt. Laat er nu ook nog een algemeene roep gaan over ons werkvolk om hun bedaarde, snelle, voorzichtige manier van lossen en laden.

Curaçao moet een gewilde haven worden om de groote faciliteiten voor de scheepvaart.

Een goed afgerichte ploeg werkvolk behoort mede tot een der dingen, welke men in een moderne haven zoekt. Wie zorgt daar nu eens voor!

BLADVULLING.

Aanschouwelijk.

Hij drukte zich gaarne poëtisch uit en toen hij om haar hand vroeg, bood hij haar een ring aan en zei:

„Mijn liefde voor u is als deze ring. Er is geen einde aan."

Zij bekeek den ring en gaf hem toen terug.

„Mijn liefde voor u, zei ze, is ook als deze ring. Er is geen begin aan."

---

een goede uitkomst, wat uw zielelijden betreft!"

„Ik voel te zeer de wonde en de schrijnende pijn, die mijn hart verteert."

„De zachte hand Gods zal eens die wonde sluiten; ik twijfel er geen oogenblik aan."

„God zal dit doen? Neen ik heb geen recht meer op zijne liefde; dat recht bestond in mijn Geloof en dat Geloof hebt gij mij, ofschoon onschuldig, ontnomen!"

„Neen, zoo antwoordde Deyman; dat is niet juist. Gij zelf hebt mij telkens en telkens gevraagd, om u te onderrichten in de leer der Katholieken.

Ik heb dit gedaan en dit spijt mij niet. Ik ben er van overtuigd, dat God u zal verlichten. Laat u slechts leiden door zijne genade. Neen, God zal u niet in dezen toestand laten. Zijn vaderhart heeft medelijden met u en de uwen. Vertrouw op Hem en herhaal dikwijls deze woorden: Heer uw Wil geschiede in mij!"

Deyman ging heen en liet Anna eenigszins getroost achter.

Buiten gekomen ontmoette hij Edgar. Deze zag Deyman met van angst getuigende oogen aan. Hij durfde niet vragen naar den toestand zijner vrouw, uit vrees van een minder goede tijding te zullen vernemen.

Deyman begreep dit en stelde hem spoedig gerust.

Wees maar niet bang, zoo zeide hij vertrouwelijk, terwijl hij Edgar op zijnen schouder klopte, Anna zal niet sterven; binnen enkele dagen is zij geheel hersteld."

Edgar kon geen woorden vinden, om uit te drukken, hetgeen hij gevoelde.

„Ik zonder mijne Anna, zoo zeide hij, voor zich op den grond starend? Als ik haar moest verliezen, dan liever zelf ook maar dood!"

Deyman verzekerde hem nogmaals, dat er geen gevaar was en nam afscheid van hem. Edgar begaf zich daarop gerustgesteld naar binnen en trof er ook de kleine Anna aan, die hem tegenmoet sprong onder de woorden.

„Vader, Deyman heeft met moeder gesproken en nu is moeder bijna heelemaal beter."

Edgar naderde tot zijne vrouw en bevond haar veel kalmer dan ongeveer een half uur geleden.

„Ja, Anna, zoo sprak hij, ik weet niet, wat het is, maar onze vriend Deyman heeft op u zoowel als op mij, een geheel bijzonderen invloed. Hij is voor u een anderen vader! Hoe dikwijls heeft hij u niet door zijne opbeurende woorden getroost; zijne natuurlijke kalmte alleen reeds doet u en doet ook mij goed. Wij kunnen gerust zeggen, dat wij zonder hem reeds lang van verdriet zouden bezweken zijn. En vooral, wat zoudt gij geweest zijn zonder hem! Ik kon steeds troost en opbeuring vinden bij u, uw voorbeeld alleen reeds zou mij in den harden strijd staande hebben gehouden! Maar wat hebt gij aan mij gehad?"

„Och, Edgar, zoo zeide Anna, terwijl ze hare armen naar hem uit strekte, spreek zoo niet! Het doet mij zoo'n pijn! Neen, wij zijn tot heden alles voor elkander geweest, wij blijven dat!"

(Wordt vervolgd.)

HET JUBILE.

Het groote en blijde feit van de vrijmaking der Kerk door het Edict van Milaan van Keizer Constantijn den Groote in het jaar 313, heeft Z. H. Paus Piuc X willen vieren door het uitschrijven van een buitengewoon Jubilé.

Dit feit van vérstrekkende godsdienstige beteekenis voor de Kerk en de wereld kon niet op zinrijker wijze worden herdacht.

Want, wat is een Jubile!

Alle voorschriften en gebruiken van ieder Jubilé staan in verband met het uitschrijven van een buitengewonen, vollen aflaat. Toch is deze slechts middel, geen doel.

Het doel en de beteekenis van een jubilé is het best te begrijpen als wij het vergelijken met het voorschrift, dat God in het Oude Testament aan de Joden gaf aangaande het Jubeljaar. (Boek der Levieten Hfdst. 25). Dit Joodsche jubeljaar werd iedere 50 jaren gevierd en begon op den Grooten Verzoendag.

Het kan het best met één woord geteekend worden als een jaar van vrijlating. In dat jaar mocht de Israëliet tegen zijn armen medebroeder geen schuldvordering instellen, veel minder hem tot betaling dwingen.

Iedere Israëliet, die zich uit armoede als slaaf aan een ander verkocht had, ontving om niet de vrijheid terug; verkochte landerijen en huizen, buiten de bemuurde steden gelegen, keerden tot den vorigen eigenaar weder; volgens den Joodschen geschiedschrijver Flavius Josephus werden ook alle schulden door het jubeljaar gedelgd. Onder de Joden kon derhalve geen land voor altijd verkocht worden, en het koopen en verkoopen van vaste goederen was eigenlijk slechts het verhandelen van derzelver vruchtgebruik.

God legde de Joden deze wetten op, om hen op die wijze zijn oppermacht te doen erkennen: „Zij zijn mijne dienstknechten — zoo sprak Hij — en Ik heb hen uit Egypte gevoerd; van Mij is het land, en gij woont als vreemdelingen bij Mij in."

De bedoeling van het jubeljaar was dus de erkenning van Gods oppermacht over het volk en het land, en de daarmede gepaard gaande verzoening van den zondigen mensch met zijn God, welke als onafwijsbaar gevolg medebracht de verzoening van de menschen met elkander, de kwijtschelding der schuld, die zij jegens elkander op zich hadden geladen.

Diezelfde beteekenis nu vinden wij terug in het „jubelaar", het jubilé der Katholieke Kerk; doch nu in meer geestelijken zin, gelijk alle gebruiken van het Oude Testament, die in het nieuwe zijn overgenomen, meer vergeestelijkt zijn.

Zoo is dan het doel van ieder jubilé eenerzijds de erkenning van Gods oppermacht ófwel als uiting van dankbaarheid voor een ontvangen gunst, ófwel als smeekbede om nieuwen zegen; anderzijds is het een tijd van boetvaardigheid en boete, opdat wij daardoor waardiger het eerste doel van het jubilé zouden bereiken; immers de dank- en smeekbeden zijn in de oogen van God van hooger waarde, naarmate zij voortkomen uit een zuiverder en Gode meer toegewijde ziel. Als middelen nu om dit meer geestelijk doel te bereiken, gebruikt de Kerk de goede werken, die zij voorschrijft, en de geestelijke gunsten, die zij in naam van Christus ruimschoots uitdeelt, en waardoor wij van de zonden worden gezuiverd en met God worden vereenigd.

Wie dit alles een oogenblik overdenkt, ziet aanstonds in, dat de herdenking van het Edict van Milaan, d. i. van de vrijmaking der Kerk, niet treffender en zinrijker kon worden herdacht dan door 't uitschrijven van een buitengewoon Jubilé.

Want is de bevrijding der Kerk uit de vervolging en de macht des heidendoms, is het begin van den zegetocht der Kerk door de menschelijke samenleving niet een allergrootste reden om Gods almacht en wijsheid te loven en te prijzen en te danken, die zich zoo wonderbaar geopenbaard heeft in den loop der eeuwen?

En is de herdenking van dit feit in onzen tijd niet een heerlijke aanleiding om den almachtigen God te smeeken, dat Hij ook nu Zijn genade en kracht uitzende, en het wonder van goedertierenheid herhale waardoor Hij aan den Kerk voor 16 eeuwen volle vrijheid schonk?

En kan die dank en die smeekbede niet het best Gode worden aangeboden, als zij uitgaat van reine zielen? Daarom openen zich de schatten van genade op het woord van hem, die van zijn goddelijken Meester de macht ontving alles te ontbinden, en ligt voor ieder Christen de bekroning van zijn feestviering in den vollen aflaat, die de ziel, nadat zij gezuiverd is van haar zonden, ook ontslaat van alle straffen en haar aldus geheel gezuiverd en gereiningd als een waardige feestelinge brengt voor den troon van den oneindig heiligen God.

Ziedaar de beteekenis van het Jubilé als feestviering.

Is dit niet een feestviering vol diepen zin? Over heel die groote wereld zullen nu millioenen en millioenen Christenen, gezuiverd van hun zonden, vereenigd met God door een H. Geloof en goede werken, treden voor Gods troon; heel de Kerk is daar in één danklied vereenigd en eert en huldigt den Opperheer, om den zegen, die Hij zijn Kerk gaf in de staatkundige vrijheid, haar door Constantijn toegekend; heel de Kerk dringt samen in één machtig smeekgebed en viert blijde feest, indachtig de woorden:

„Gij zult dit jaar heiligen; want het is een jubeljaar".

(Lev. XXV 10.

Berichten uit de Kolonie.

Bij Z. H. den Paus.

De Hoog Eerw. Pater ANTONINUS TER MAAT, Provinciaal der Hollandsche Dominicanen, heeft het voorrecht gehad, 25 Mei ll. bij Z. H. den Paus in audiëntie te worden toegelaten. De Hoog Eerw. Pater heeft toen in het bijzonder de belangen van Curaçao in zijne intenties aanbevolen en voor zijn talrijke Curaçaosche vrienden aan Z. H. den Pauselijken zegen gevraagd.

Mgr. Pietropaoli.

Donderdag ll. arriveerde hier met de Caracas Z. Exc. Mgr. CARLO PIETROPAOLI, Aarts-Bisschop van Calcida, met zijn Secretaris Mgr. PLACIDO Gobbrini. Z. Exc. was als Apostolisch-Delegaat van den H. Stoel, op reis naar Venezuela, vervolgde in den loop van den namiddag zijne reis met de Caracas en was gedurende den dag de gast van den HoogEerw. P. WOLSKY, Pro-Vic. Apost.

Dr. Ellis

is 20 Juni ll. met de Oranje-Nassau van Amsterdam naar Curaçao vertrokken, waar ZEd. wederom voor 3 jaren als geneesheer in 's Rijksdienst is gedetacheerd.

Wij wenschen hem en zijne geachte familie een behouden aankomst alhier.

Albert Vogel

Zijn wij wel ingelicht, dan zal de Heer VOGEL Zondag of Maandag a. s met de *Prins Willem IV* naar Suriname vertrekken.

Met stijgende bewondering hebben wij dezen fijnen artist avond aan avond zien optreden in stukken van den meest verscheiden aard, en telkens was zijn karakteruitbeelding volkomen, zijn vertolking meesterlijk.

Wij koesteren eerbied voor dezen energieken Hollander, die hier in de tropen een werkkracht ontwikkelt van een reus, en altijd maar even kalm bereid blijft tot nieuwe krachtpraestaties, alsof het hem in 't geheel niet vermoeide. Zijn geheugen is van staal; wat daarin gegrift werd, staat hem, als hij er naar ziet, klaar en helder voor oogen. Veertig, vijftig verschillende stukken draagt hij voor in 't Hollandsch, Duitsch en Engelsch. Van nazien of voorbereiden kan bij hem geen sprake zijn; gij ziet hem den ganschen dag bezoeken afleggen, een kijkje nemen in de scholen, een ritje maken enz. Neen, als hij moet optreden, denkt hij zich opeens geheel en al in zijn drama en leeft het voor u uit, omdat hij er zelf zoo geheel en al in leeft en alle karakters inzichzelf verpersoonlijkt.

Nederland kan van dezen kunstenaar nog veel roem verwachten; verleden week vierde hij pas zijn 39sten verjaardag. Onze beste wenschen vergezellen den Heer Albert Vogel, die na een rondreis om de wereld van 14 maanden toch wel blij zal zijn eindelijk weer eens in het Vaderland terug te keeren.

Het volgend jaar maakt de Heer VOGEL weer een lange reis door Amerika.

Zou ZEd. dan ook weer even overwippen naar onze droge rots? Och, VOGEL, doe het! Wij zullen U zoo dankbaar zijn. Hier ligt toch ook een stukje Nederland.

De Zandzuiger.

De heer Weug stelde ons onlangs in de gelegenheid, den zandzuiger eens meer van nabij te komen bezichten. Met de meeste bereidwilligheid werden ons toen de volgende gegevens verstrekt.

De zandzuiger is een ijzeren vaartuig met platten bodem, ter lengte van 25 M., bij eene breedte van 5.5 M.; de diepgang bedraagt ongeveer 90 cM, terwijl er voor water en kolen eene plaats is ingeruimd resp. van 6 en 20 M^3. Het vaartuig bezit verder 3 waterdichte schotten en is over zijn geheele lengte overdekt door een houten zonnetent, waarboven zich 4 ventilatoren verheffen, twee voor de machine kamer en twee voor de stookruimte; ook zijn de noodige patrijspoorten aangebracht, die het, met de houten in plaats van ijzeren bevloering, in het ruim frisch en koel houden.

De stoommachine heeft een vermogen van 100 P K. en kan per uur 150 M^3 zand en anderszins opzuigen tot op eene diepte van 11 M. Het geheel maakt een zeer flinken, grootschen indruk, zoodat de Hollandsche firma de Jongh uit Oldenzaal, die de machine leverde, alle eer heeft van haar werk. Maar ook de heer Weug verdient allen lof, daar hij de geheele machine in zoo een korten tijd zoo juist wist te monteeren. Dinsdag ll. leverde zij in ons bijzijn een prachtige proeve van geregelden gang. Men kan in alles zien, dat een vakman met theoretische en practische kennis de werkzaamheden leidt. Moge hij eenzelfde succes hebben, als de zuiger onder zijne bekwame leiding zijn werk zal beginnen, wellicht in de eerste helft der volgende maand!

En nu de werking! In groote lijnen heel eenvoudig!

Drie ankers, welke vóór en drie, welke achter worden uitgelegd en door de machine zelf weer worden ingehaald, houden het vaartuig op z'n plaats.

Langs de geheele lengte van 't schip ligt een ijzeren buis van circa 2 dM. diameter. Boven deze buis is een bescherming aangebracht zoodat de langszij liggende onderlossers en andere vaartuigen haar niet kunnen beschadigen. De zuigbuis loopt aan het einde een weinig breeder uit en is aan het andere einde, in een leeren zak, bevestigd aan een bochtstuk, zoodat zij op en neder kan worden bewogen. Zij loopt verder door tot op het dek der machine, waar een bijzonder soort van luchtpomp met dezelve is verbonden.

Deze pomp bestaat uit drie zware, stalen schroefbladen, welke ieder op zijne beurt, de opening der zuigbuis afsluiten.

Het breeder-uitloopende einde der buis wordt neergelaten op de plaats, waar men zand wil wegzuigen; men zet de maschine in werking; de luchtpomp maakt de zuigbuis luchtledig; 't zand dringt deze buis binnen, wordt opgevoerd en aan een der zijden van het vaartuig door middel van een soort trechter-buis uitgeworpen in een der daar onder liggende onderlossers, die wordt weggesleept en zijn inhoud hier of daar deponeert.

Wordt er een steen of een stuk rots mede opgezogen, dan slaan de stalen schroefplaten dien eerst tot gruis, voordat hij door de trechterbuis naar den onderlosser gaat. Is de steen te hard om stuk te worden geslagen, dan valt hij, beneden de zuigpomp, terug in een daarvoor bestemden vergaderbak.

Zooals men ziet, zeer eenvoudig maar tevens zeer practisch, ofschoon slechs de bekwame hand van iemand, die de machine door en door kent, in staat zal wezen, om deze geregeld te doen werken.

Dit kan men echter met een gerust hart overlaten aan den heer Weug. Hij is volkomen voor zijne taak berekend!

De Draadlooze.

Dinsdag-morgen l. l. brachten wij een bezoek aan onze „Draadlooze". Onder vriendelijk geleide van den Heer SMIT bezichtigden wij het ontvang- en afzend station, en werden ons de noodige verklaringen gegeven, waaruit bleek, dat hier een man met groote vakkennis aan het woord was. De Hollaadsche netheid vierde hier hoogtij. De Dynamo b. v. was zorgvuldig in een soort kast gevrijwaard tegen het inwaaiënde stof. Ook in de accumulatoren-afdeeling zag het er keurig uit. De goede ordening van de vele „draden" der „Draadlooze", het blanke koper, en zooveel andere bijkomstige dingen zeiden, dat de Heer SMIT niet slechts een man met wetenschap is, maar ook met liefde voor zijn ambt.

Wij hopen van harte, dat hij nog lang onze „Draadlooze" blijve besturen.

Onderwijs-Subsidie.

Zooals de *Boletin Commercial* in een zijner telegrammen mededeelt, is ook door de Eerste Kamer de Koloniale-Begrooting van Curaçao en daarmede de Subsidie-verhooging onzer Bijz. Scholen goedgekeurd. Nu volgt binnenkort nog, het officieel Koninklijk besluit.

Bericht aan de zeevarenden.

Alweer in verbetering in onze haven! Het roode licht, dat eertijds stond op den berg *Molet* is thans geplaatst aan den ingang der haven op den hoek van het Riffort, tegenover het nieuw-aangebrachte groene licht, zoodat het voor de zeevarenden duidelijker zichtbaar is dan voorheen.

De „Jan van Nassau".

Maandag-morgen l.l. circa half 6, liep de nieuwe vrachtboot der K. W. I. M., *Jan van Nassau* onze haven binnen. Ondanks het vroege morgenuur bevonden zich aan beide zijden der haven veel belangstellenden, die onder een luid hoera-geroep den nieuweling „welkom" heetten, wel een bewijs, dat het Curaçaosche volk belang stelt in hetgeen er in, en met onze haven plaats heeft.

De stoomer ziet er flink en krachtig uit, een reclame voor de K. W. I. M. Jammer is 't, dat hij reeds bij zijn eerste verlaten der haven in den nacht reeds voor zeer velen een „rustverstoorder" moest wezen!

Waarom toch midden in den nacht dat over en weer geven van de verschillende seinen. Zou 't niet voldoende wezen, als b. v. ná 11 uur 's nachts de boot, die wil uitvaren, één kort sein geeft met de stoomfluit en de brug eveneens met eenzelfde sein antwoordt, als deze geopend is?

In den nacht van Maandag op Dinsdag lag de *Jan van Nassau* aan wal op een afstand van een kleine 200 M. van de brug. Eerst drie lange, oorverdoovende fluitseinen: „Ik wil uitvaren"; toen een teeken der brug: „Ik heb je begrepen". Dan nog een drievoudig sein der brug: „Ik heb plaats voor je gemaakt", en ten slotte nog een sein van *Jan van Nassau*: Goed, dan kom ik!" En toen konden de omwoners zien, dat ze weer in slaap kwamen.

Eene Les.

Iedereen weet, welk een ergerlijk tooneel zich Zond. av. ll. in Pietermaai heeft afgespeeld. We behoeven niet in bijzonderheden te treden.

Eene les is het echter voor de toekomst, dat men goed overdenke, niet alleen wie, in het bijzonder, maar ook welk soort van menschen in het algemeen men aanstelt tot politieagent d. i. tot hun handhaver der orde.

De E. N. T. O. S.

Vrijdag 6 Juni l.l. hadte Amsterdam de plechtige opening der E. N. T. O. S. plaats. Het geheele Tentoonstellingsterrein bood een levendig aspect door de vele vlaggen, die fier en breeduit van verschillende op het terrein geplante vlaggestokken wapperden.

Het uitvoerend comité der tentoonstelling bestaat uit de heeren: mr. H. Smeenge, voorzitter; J. S. Meuwsen, secretaris; P. J. M. Verschure, penningmeester; mr. I. G. Adriaan, J. D. Albarda, J. H. Bergmann, M. H. G. Th. Fiedeldy Dop, D. Goedkoop Dzn., dr. M. De Hartogh, C. G. 't Hooft, mr. J. Kalff Jr., C. G. Vattier Kraane, mr. K. J. Van Nieukerken, mr. G. Seret, J. P. Zur Mühlen, alg. commissaris; mr. E. J. Korthals Altes, accountant.

De Heer Smeege wees op de beteekenis der tentoonstelling, aan de hand van hetgeen hier op de E. N. T. O. S. zal zijn te zien. Ten opzichte speciaal van de Scheepvaart en aanverwante vakken in Oost- en West-Indië; over de Indische afdeeling bracht de heer Smeenge aan alle autoriteiten w.o. de gouverneurs, een woord van bijzonderen lof.

De Verkiezingen in Holland.

De Rechtsche Partij zal worden vertegenwoordigd door 45 leden; de Linksche Partij door 55 leden, zoodat het Christelijk Ministerie af zal moeten treden; als het echter maar niet gaat, zooals in 1907! *C. C.*

Consulaten.

Tot Consul-Generaal der Nederlanden te Hamburg is benoemd, buiten bezwaar van 's lands schatkist, de heer A. A. Flaes, Consul der Nederlanden aldaar, aan wien in het Nederlandsch geschreven kan worden.

Het ressort van het consulaat-generaal omvat de stad en het gebied van den vrije stad Hamburg, Altona, het gedeelte der provincie Hannover benoorden de spoorlijn Lanenburg—Lumeburg—Hamburg—Stade en Cuxhaven.

—Bij K.B. is de heer A. G. Kröller erkend en toegelaten als Consul-Generaal van Rumenië te Rotterdam.

De eerbiedwaardige Petrus Donders.

Uit Rome komt de tijding, dat het proces ter heiligverklaring van den dienaar Gods, pater PETRUS DONDERS, C. ss. R., missionaris in Suriname, officieel ter inleiding is aangenomen en derhalve aan pater DONDERS de titel is verleend van „eerbiedwaardig".

Zooals bekend is, werd het diocesaan proces reeds vóór ettelijke jaren te Amsterdam; aangevangen; thans is dit ook bij de hoogste kerkelijke rechtbank officieel begonnen.

K. W. I. M.

De dir.-gener. der post. en telegr. maakt bekend, dat, tengevolge van eene wijziging in het vaarplan van de stoomschepen der Kon. West-Indische Maildienst tusschen New-York en Paramaribo, de verzending van brieven en andere stukken naar Suriname met de trein van Amsterdam naar Vlisingen, in aansluiting op den wachtdienst Vlissingen — Folkstone en verder via Southampton of Queenstowis en New York, ingaand, 27 Mei eerst, tot nader orer zal worden gestaakt.

Buen Consejo.

Si su salud está resentida no trate de adivinar síntomas ó imaginarse enfermedades. Mucho más prudente i eficaz será dejarse de toda clase de indiscreciones y tomar por algún tiempo el ooderoso tónico nutritivo-medicinal, la Emulsión de Scott:

"Certifico que desde hace mucho tiempo vengo usando con buen exito en mi clientela la Emulsión de Scott en el raquitismo, anemia, catarros escrófula, y en general en todas las enfermedades consuntivas y de los pulmones, y que en vista de dichos resultados la recomiendo como una excelente preparación." Dr. Pablo I. Torregroza, Ciénaga, Colombia.

Hamburger Marktberichten.

Aloe. Na den verkoop van wat nog voorradig was, zijn geen nieuwe zendingen ingekomen. We hadden dus alle hoop, dat de markt vast zou blijven. Toen echter eenige losse kisten tegen 70 Mark de 100 Kilo verkocht waren, daalde de prijs.

Voor zwarte, heldere aloë noteeren wij 70—72 M.

Een spoedige verandering kunnen wij niet in 't vooruitzicht stellen.

Caret. Er komt slechts heel weinig in, zoodat de prijs goed blijft. Alles kan gemakkelijk verkocht worden.

Voor de gewone soort van Venezuela tegen 27—36 M 't ½ Kilo.

Huiden. De markt blijft zonder noemenswaardige verandering. De prijzen zijn het zelfde en stegen niet hooger dan 2.30 M. het Kilo. Naar alle schijn zal de prijs niet hooger worden.

De goede, zware soorten van Rio Hacha en Curaçao	M. 2.20—2.30 't Kilo.
De kleinere lichte	2.10—2.20 „
De goede droge van Sabanilla	2.50—2.60 „

Dividivi. Gedurende de geheele maand Mei was de markt gedrukt; er was geen animo om te koopen.

De gereserveerde houding der opkoopers duurt voort, en ofschoon slechts kleine partijtjes (320 ton per stoomschip) inkwamen, kon de prijs slechts met moeite gehandhaafd worden.

De volgende oogst schijnt zeer gering te wezen, reden waarom wij vertrouwen, dat de prijs niet nog meer zal dalen. Mocht de oogst echter medevallen, dan weten wij niet, wat dit ten gevolge zal hebben.

Wij noteeren: voor Dividivi van

Van Curaçao en Bonaire	8¾—9¾	Mark
betere soort	10—10½	„
De gewone van Sabanilla	8—8¼	„
De fijnere	8¾—9½	„
Van Coro	8½—8.75	„
Van Puerto Cabello	8—9	„
Van Maracaibo (per zeilschip)	8¾—9⅜	„
per stoomschip	9—9½	„
Van Rio Hacha		
per zeilschip (gewone)	8½—9	„
per stoomboot (fijnere)	8½—9½	„

Oud Koper: Onveranderd M 80 voor geel, M 120 voor rood.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

Zondagavond om 7.30 OVERZIJDE te geven door de Militaire Kapel.

1	Tout Paris	Marche	A. Loger
2	L'Italienne d'Alger	Ouverture	G. Rossini
3	The Chocolate Soldiers	Waltz	O. Strauss
4	Fantaisie sur Maritana		Wallace
5	Huldigungs	Marsch	W. Lüdecke
6	Fantaisie sur Ernani		G. Verdi
7	Nachtigall und Drossel	Polka pour 2 piccolos	H. Kling
8	Los ojitos de una Mexicana	Danza	J. Blassini

Officieele berichten.

Het door den Gezaghebber van St Eustatius aan den onderwijzer S. VAN DE VREDE, hoofd der openbare school aldaar; tot herstel van gezondheid verleend verlof van een maand is door den Gouverneur goedgekeurd; en aan hem is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

Mej. AUGUSTA WILHELMINA HELLMUND, in het bezit van de akte als onderwijzeres 4de klasse, is benoemd tot onderwijzeres 4de klasse bij het openbaar onderwijs in deze kolonie, en werkzaam gesteld aan de openbare school op Bonaire.

De Advocaat-generaal bij het Hof van Justitie in deze kolonie E. S. C. DE VEER ABRAHAMSZ wordt met ingang van 1o. Juli a.s. in activiteit hersteld.

Aan den Adjunct-commies ter Administratie van financiën en klerk van de Curaçaosche bank, J. G. STATIUS MULLER is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

G. N. ISENIA is benoemd tot hulpbrievenbesteller, ten einde bij ontstentenis van een der brievenbestellers dezen tijdelijk te vervangen.

Ratten.

Gedurende de laatste 14 dagen werden in 't fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

318 ratten

Buitenland.

Algemeen Overzicht.

Minister Grey heeft een bom geworpen! Niet onder de suffragettes, maar onder de vredesgedelegeerden van den Balkan, aan wier bedenkingen tegen de onderteekening van den vóórvrede geen einde dreigde te komen. Namens al de groote mogendheden (er valt dus niets meer tegen te doen; er is geen hooger beroep mogelijk!) deelde de minister aan de heeren, die ieder afzonderlijk een kwartiertje bij Zijne Excellentie moesten vertoeven, mede, dat het nu welletjes was geweest. Er moest aan het dralen en rekken een einde komen. De vredespreliminairen dienden onmiddellijk te worden onderteekend. De afgevaardigden, die verklaarden daartoe bereid te zijn, moesten dan ook maar beginnen met van hun goeden wil de bewijzen te leveren, en zij die niet bereid waren dit te doen — eruit! zeide de minister, in ietwat meer diplomatieken vorm.

Het kwam hem, zoo verklaarde hij u.l., onnoodig voor, dat degenen, die weigerachtig bleven, zich nog langer in Engeland ophielden. En deze onwilligen behoefden zich niet in te beelden, dat hun tegenstand iets zou baten, daar de gezanten-conferentie van haar genomen besluit niet zal afwijken. De Turksche afgevaardigde Osman Nizami ontving deze mededeeling met de grootste kalmte en wees er op, dat zijn delegatie, die het eerst te Londen was aangekomen, van den dag harer aankomst af bereid was geweest de vredespreliminairen te teekenen, en nog altijd bereid was die zoo spoedig mogelijk te bekrachtigen. Hoewel Turkije zeer zeker zooveel belang heeft als ieder van de geallieerden bij wijzigingen in het ontwerp-vredes-traktaat, heeft het zich onthouden, deze voor te stellen en wel met de uitdrukkelijke bedoeling een spoedige onderteekening te vergemakkelijken. Den anderen gedelegeerden viel deze besliste sommatie, door den Britschen minister *namens alle groote mogendheden* tot hen gericht, [illegible]

O zoo, antwoordde Nowakowitsj, de Servische afgevaardigde, dat verandert de zaak! En hij verklaarde, nog niet alle hoop te hebben opgegeven op een overeenkomst maar in verband met de nieuwe onverwachte houding der mogendheden het noodig te achten zijn regeering in te lichten en haar antwoord af te wachten.

Dit optreden der mogendheden wijst er op, dat zij door het aanzetten der duimschroeven ook de vechtlustigheid van Bulgaren en Serviërs en Grieken onderling wel in bedwang zullen weten te houden en dat de definitieve regeling van den territorialen en politieken toestand op het Balkan-schiereiland geschieden zal onder haar toezicht, volgens haar besluit-in-hoogste-instantie; dat het Europeesche „concert" de Balkan-solisten niet maar louter begeleiden, doch hun ook den toon aangeven en hen, zoo noodig, overstemmen zal.

Het optreden van Grey was reeds half en half aangekondigd door de „*Times*", die er in een ietwat boos gesteld hoofdartikel op gewezen had, dat de gedelegeerden in de week dat zij opnieuw te Londen waren, hun tijd verknoeiden met kleingeestig krakeelen, en intriges smeedden tegen elkaar, terwijl de troepen van Griekenland en Servië lustig met hun Bulgaarsche bondgenooten aan het vechten waren. Deze manier van doen, scheef de „*Times*", moet een snelle en diepe verandering veroorzaken in de gevoelens, waarmede de Balkan zaken in Europa beoordeeld worden. In plaats van bewondering voor deze jonge landen, die voor de vrijheid worstelen, begint men walging en verachting te gevoelen, nu men hen met zooveel verbittering hun onderlinge ruzies ziet uitvechten. Wanneer de mogendheden niet haar plicht doen door de bondgenooten te dwingen, eerst vrede te sluiten met Turkije en vervolgens een verstandig vergelijk onderling, dan, zoo zeide het Cityblad, „zouden zich boven den Balkan wel eens plotseling zeer zware wolken kunnen samenpakken".

Dit optreden van Min. Edward Grey van Engeland heeft ingeslagen! Hij handelde in overleg met de mogendheden van Europa, die op de Berlijnsche bruiloft unaniem niet(?) over de politiek hebben gesproken!!! De minister heeft begrepen, dat de Augiasstal van den Balkan niet te reinigen viel met een plumeau, en er een krachtigen bergstroom doorheen geleid, die alle zwarigheden wegspoelde; hij is opgetreden als 'n deurwaarder met 'n sommatie in de hand, en heeft die rol gespeeld tot op het laatste oogenblik toe. Er ligt bijna iets komisch in de summiere executie welke Sir Edward [illegible] gen onwil van sommige gedelegeerden,. — *ontboden* — waren ze in het Sint-James-bijeen, en reeds om twaalf uur het was protocol onderteekend. Het ging full speed......Een, twee, drie —passe! Sir Edward, gebiedende in in naam van de groote mogendheden, toegerust met haar gezag en volmacht, behandelde de Balkan-heeren natuurlijk allerhoffelijkst, maar niettemin bebeslist — als onderge schikten. Toen de gedelegeerden de conferentiezaal betraden, was Zijne Excellentie nog niet aanwezig. Vandaar dat de heeren ontvangen werden door amtenaren van het departement van den Lord Chamberlain.

Bijna onmiddelijk daarna kwam de minister, om met een paar woorden de voldoening van den koning en van de Britsche regeering te vertolken over het teekenen van den vrede. Het kwam het nu ook maar het beste voor, dat het verdrag onmiddelijk geteekend werd, daarna kon hij dan de conferentie uitvoeriger toespreken. Eerst zaken doen, dan praten! En de verschillende afgevaardigden kregen allen afschriften van het verdrag en zetten er hun handteekening onder. Oef — eindelijk. Nu was het doel bereikt.

De oorlog met Turkije behoorde tot het verledene en Sir Edward kon zich het genoegen gunnen, de heeren toe te spreken. Hij richtte tot hen de hartelijkste gelukwenschen der Britsche regeering en verklaarde te hopen, dat allen de beslissing waartoe zij gekomen waren, zouden beschouwen met een gevoel van voldoening en verlichting. In dit gevoel zullen, zeide hij, alle andere mogendheden deelen, welke neutraal zijn gebleven, maar die voordurend het herstel van den vrede hebben gewenscht in het belang van de rust in Europa. „Wij moeten er niet de oogen voor sluiten, dat er nog quaesties blijven op te lossen, vóórdat een definitief resultaat zal verkregen zijn, maar het komt mij voor dat deze vredesluiting de regeling van deze quaesties zal vergemakkelijken en ten opzichte van u allen.—ik ben er zeker van — de welwillende belangstelling der andere mogendheden zal doen toenemen. De gedelegeerden kregen nog een pluimpje wegens de vriendschappelijke wijze waarop het den minister mogelijk was gemaakt zich herhaaldelijk met hen te onderhouden, en Sir Edward eindigde aldus:

„Van ganscher harte hoop ik, dat de hier gesloten vrede tot resultaat moge hebben, dat men overal tot rust kome (aan het adres van Bulgarije, Servië en Griekenland, die onderling nog aan het kibbelen zijn), opdat elke staat zijn bronnen van bestaan, die zoo ernstig geleden hebben, kan herstellen, zijn gebied kan ontwikkelen, en het welzijn en geluk van zijn volk, en den voorspoed van zijn nationale leven moge verzekeren."

Stuludis, de Grieksche gedelegeerde beantwoordde als oudste, de rede van Sir Edward, en uitte zijn dankbaarheid jegens den koning en de Britsche regeering.

Osman Nizami pasja sprak in gelijken geest. En ten slotte voerde de Bulgaar het woord.

Deze had nog iets zakelijks te zeggen; hij wenschte n.l. op het oogenblik van de onderteekening te constateeren dat hij van de mogendheden verzekeringen had gekregen omtrent de Turksche-Bulgaarsche grens. En hij voegde daaraan toe, dat men ter zake van de financieele commissie te Parijs was overeengekomen, dat de geallieerden op denzelfden voet zullen worden behandeld als de gedelegeerden der mogendheden.

Sir Edward Grey nam deze opmerkingen aan voor kennisgeving en zeide den heeren: „good bye!" En de heeren verlieten opgeruimd, en vriendschappelijk met elkaar pratende, het Sint James-paleis en lieten zich door de tallooze fotografen, die hen hadden opgewacht, bereidwillig kieken.

Nu is dit weliswaar nog slechts de onderteekening van den vóórvrede; maar het officieele vredesverdrag moet nu bijna zeker volgen. Zij dus de altijd en eeuwig den mond en de pen vol hebben van een zeker te verwachten, algemeenen Europeeschen oorlog, kunnen dus alweer (voor de hoeveelste maal?) gerust wezen. Ze kunnen voortaan 's avonds rustig hun hoofd nederleggen, zonder vrees, nog door die „nachtmerrie" gekweld te zullen worden. Of ze het doen zullen??

Maar wie zou de schuldige wezen, als men, tegen alle verwachting in, nog eens zoo onredelijk zou wezen, om recht te zoeken door geweld en men in Europa tegen elkander ten strijde trok?

In Oostenrijk is door de Regeering thans een wetsontwerp aanhangig gemaakt tegen de sensatiepers. In het pas ingediende ontwerp voor een nieuw Strafwetboek komt voor een afzonderlijk titel: „Van het in gevaar brengen van den Vrede". De in dezen titel geplaatste paragraaf 115 luidt aldus:

„Wie door middel van de drukpers een onware of verdraaide nieuwstijding verbreidt, waardoor de goede betrekkingen der Monarchie tot een vreemden Staat in gevaar worden gebracht, wordt gestraft met

gevangenisstraf, of hechtenis van een week tot een jaar of met geldboete van 50 tot 4000 kronen."

En dit artikel wordt op de volgende voortreffelijke, ondubbelzinnige wijze toegelicht:

„Herhaaldelijk is door de uitnemendste staatslieden van verschillende Staten erkend, dat het gevaar voor den Vrede tegenwoordig meest al niet meer, zooals vroeger, uitgaat van de Regeering en haar diplomatie, die integendeel voornamelijk ten dienste van het behoud van den Vrede werkzaam zijn, maar van onverantwoordelijke elementen, die uit de meest verschillende beweegredenen, uit nationaal fanatisme, op economische gronden, ten deele echter ook uit de laagste winzucht of uit journalistieke sensatielust de volkeren en Staten tegen elkander aanhitsen en de pogingen tot vreedzame uitdenwegruiming van internationale geschillen en van opgewekte hartstochten verstoren door het openbaren van verdraaide of geheel gelogen nieuwsberichten. Dit gevaar tracht paragraaf 115 tegen te gaan door straf te bedreigen tegen deze wijze, om den vrede in gevaar te brengen."

Het orgaan van den Bond „Vrede door Recht" spreekt thans, in navolging van Alfred H. Fried en Dr. Hans Wehberg, den wensch uit, dat tot een dergelijke strafbepaling op de Derde Vredesconferentie door alle Staten zal worden besloten.

Tusschen de verbonden Balkanstaten is het echter nog niet in 't reine. Maar er worden pogingen gedaan om tot overeenstemming te komen. Venizelos, de Grieksche premier, ontving den Bulgaarschen generaal Saratof te Saloniki in gehoor en vestigde zijn aandacht op de noodzakelijkheid om zonder uitstel een eind te maken aan de incidenten, en een vriendschappelijke overeenkomst aan te gaan tot regeling van de verdeeling der veroverde gebieden.

In verband met dit onderhoud kreeg de chef van den Griekschen staf opdracht met den Bulgaarschen generaal Ivanof overleg te plegen over de vastelling van een neutrale zone tusschen de Grieksche en Bulgaarsche troepen.

Pasjits, de Servische minister-president, heeft in de Skoepstjina een rede gehouden, die insgelijks aanstuurt op vredelievende onderhandelingen. De rede geeft echter geen opheldering over het belangrijkste punt, nl. de vraag welke de minimum Servische eischen zijn voor de toekomst tusschen de beide bondgenooten.

De aangekondigde persoonlijke onderhandelingen tusschen de Servische en Bulgaarsche minister-presidenten zullen in dit gewichtig punt klaarheid moeten brengen.

't Is te hopen, dat de vredelievende beweging, die de gezantenconferentie kenmerkte, ook door de regeeringen der verbonden Balkanstaten wordt gevolgd.

De voorwaarden van een onderteekening zullen nog wel de noodige veranderingen ondergaan. Het is wel een beetje te mooi, om te veronderstellen, dat de Balkan-Staten zich onderling zoo maar neer zullen leggen bij hetgeen hun de Eng. regeering heeft voorgesteld. (Men zie hiervoor de zeven aangegeven punten in ons blad van 21 Juni l.l.)

De geachte lezers zullen zich wellicht nog herinneren, hoe wij in „Amigoe di Curaçao" van 22 Maart ll. den inhoud eener rede van den Belgischen Minister, de Brocqville mededeelden.

Met prachtig bewijsmateriaal in handen doet de Minister een boekje open van het werken en wroeten der vrijmetselarij en verbiedt dan aan alle officieren om lid te wezen van die geheime genootschap. Nu is ook, in denzelfden geest, in de Italiaansche pers — Katholieke en andersgezinde — de strijd aangebonden tegen de vrijmetselarij. Alle dagen leest men in de bladen, die geen betrekking hebben met de Loge, artikelen, strekkende het lidmaatschap aan de vrijmetselarij te doen verbieden aan officieren van leger en vloot. Aanleiding tot deze campagne is geweest de geruchtmakende ontslagname uit de Loge van generaal Farè, een der opperbevelhebbers van het leger in den oorlog met Turkije. De rede van deze ontslagname is nog een geheim. Men zegt, dat de generaal ontslag nam op herhaald aandringen zijner familieleden, zeer godsdienstige Katholieken.

Ook heeft hij geweigerd een officier, die gedurende den oorlog geen teekenen van krijgsbekwaamheid had gegeven, voor te stellen tot verhooging, ofschoon de Loge zulks wilde. De grootmeester der vrijmetselarij Ferrari heeft den brief van ontslag van den generaal nooit bekend gemaakt, en de pers, zich meester makend van het feit, heeft een verklaring van den Minister van Oorlog, generaal Spingardi, uitgelokt. De Minister verklaarde, dat een chef zich nooit kan laten leiden dan door beweegredenen van dienst, dat een eed gedaan aan eene geheime vereeniging, niet kan opwegen tegen den eed, gezworen aan Koning en Vaderland. Een hoofdofficier, die zijn plicht niet doet, omdat een mindere in graad, maar hooger in betrekking, tot een geheime vereeniging hem dit verhindert, kan niet in 't leger blijven. De woorden van den minister moesten, zoo zeide hij, eene waarschuwing zijn voor twijfelachtigen, een raad: geen deel te nemen aan een geheime vereeniging. Maar deze verklaringen zijn niet voldoende. De *Corriere d'Italia* vergelijkt de woorden van den minister met planten, waarvan men moet afwachten of ze zullen bloeien. Logisch moet de regeering verder gaan en na de uitgesproken waarschuwing het lidmaatschap aan de Loge verbieden. Doch zoover komt het nog wel! Eigenaardig is het te zien, hoe de hoofden van het leger de beschuldiging vrijmetselaar te zijn, van zich afwerpen. Zoo schreven generaal Pollio, opperbevelhebber van den Generalen Staf, generaal Brusati, adjudant-generaal des Konings, generaal Mirabelli, Kabinets-Overste van den Minister van Oorlog, dat zij nooit tot de vrijmetselarij behoord hadden en niet behoorden. Ook van den Minister zelf kan men na de gedane verklaringen dit niet aannemen Nu is in de Kamer een interpellatie ingediend met het doel den Minister te vragen zijn verklaringen consequent te blijven en de vrijmetselarij voor goed uit het leger te verbannen.

Emancipatiefeest.

1 Juli 1913.

FEESTPROGRAM.

Ter viering van het Gouden Jubilé van den glorierijken dag, waarop Z. M. KONING WILLEM III, roemrijker gedachtenis, de menschonteerende slavenbanden heeft verbroken en aan zijn onderdanen al de rechten van Vrij Burger heeft verleend:

Maandag 30 Juni

zal om twaalf uur des nachts de Jubeldag worden aangekondigd door groote illuminatie van de haven.

Dinsdag 1 Juli

Des morgens ten acht ure zal in de Cathedrale Kerk een plechtige H. Mis worden opgedragen en het *Te Deum* gezongen worden om den goeden God te danken voor de groote weldaad, welke de Kolonie Curaçao vijftig jaar geleden ontvangen mocht, en tevens zal Gods Zegen worden afgesmeekt over onze geliefde Koningin, H. M. WILHELMINA, bij de Gratie Gods Koningin der Nederlanden, opdat Hare Majesteit steeds moge blijven regeeren met dezelfde wijsheid en voorzichtigheid, en Hoogstdezelver bestuur even schitterend zij, als dat van Haren Doorluchtigen Vader, KONING WILLEM III.

Om half tien.

Plechtige ontvangst in huis No. 57, Breede Straat, Overzijde, alwaar de Feestcommissie zal vergaderen om den HoogEdel Gestrengen Heer Mr. Th. I. S. Nuyens, Gouvernenr der Kolonie te ontvangen, als wettigen Vertegenwoordiger Harer Majesteit.

Voor deze gelegenheid worden ook beleefdelijk uitgenoodigd de Pers, Kerkelijke, Civiele en Militaire Autoriteiten, de Heeren Consuls der verschillende Mogendheden, en allen die deze plechtigheid door hunne tegenwoordigheid willen verhoogen.

Namens de Feestcommissie zal de Heer ANTOINE J. PIJPERS het woord voeren.

Om 4 uur 's namiddags.

Groote Optocht door de voornaamste straten der stad, waarbij de beeltenis van den onvergetelijken Vorst, Koning Willem III, met gejubel zal worden rondgedragen.

De stoet vertrekt van het binnenplein van het St. Thomas-College.

Om 7 uur 's avonds.

Gala-concert in het Wilhelmina-paviljoen aan de Overzijde, te geven door de Weezenkapel van Sta. Rosa.

De beeltenissen van Z. M. Koning Willem III, H. M. Koningin Sofie en H. M. Koningin Wilhelmina zullen in natuurlijke grootte en transpiranten verlicht worden.

Woensdag, 2 Juli.

Om vijf uur des namiddags zal de Feestcommissie zich naar het Gouvernementshuis begeven ten einde den HoogEdel Gestrengen Heer Gouverneur een zijden vlag aan te bieden, welke aldaar bewaard zal blijven ter eeuwigdurende herinnering, en als bewijs van dankbaarheid van het Curaçaosche Volk.

De Heer PIJPERS zal ook bij deze gelegenheid het woord voeren.

Naschrift. De Feestcommissie verzoekt den Heeren Handelaren onzer stad, zoo goed te willen zijn hunne winkels en magazijnen op den gedenkwaardigen dag van 1 Juli a. s. te willen sluiten. Dan zal het in de geheele stad te zien zijn, dat het werkelijk een groote feestdag is.

Ook worden de particuliere families uitgenoodigd dien dag te willen vlaggen.

St. Thomas-kring.

Donderdagavond 2 Juli a. s. Gewone vergadering in het lokaal der Vereeniging Kerkplein-Overzijde.

Aanvang 8 uur 's avonds.

De Directeur

P. fr. R. J. C. WAHLEN.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 21 JUNI – 5 JULI.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	G W Goodman	21 Juni	New-York	21 Juni	Maracaibo
Jan van Nassau	P G J v d Est	23 „	Amsterdam	23 „	New-York
Merida	A Johanson	23 „	Maracaibo	23 „	La Guayra
Maracaibo	G W Goodman	26 „	Maracaibo	26 „	New-York
Merida	A Johanson	25 „	La Guayra	26 „	Maracaibo
Caracas	Furst	26 „	New-York	26 „	La Guayra
Prins Willem IV	P C v d Graaff	28 „	New-York	29 „	Amsterdam
Caracas	Furst	2 Juli	La Guayra	2 „	New-York
Merida	A Johanson	2 „	Maracaibo	3 „	Maracaibo
Pr Fr Hendrik	H J v d Goot	5 „	Amsterdam	6 „	New-York
Zulia	S S Morris	5 „	New-York	5 „	Maracaibo
Cecil of Bergen	Wesloff	15 Juni	Norfolk	25 Juni	Cuba
Cittá di Milano	R Raffo	25	Génova	25 „	Colón
Almerian	Bolton	1 Juli	Liverpool	1 Juli	Galveston
Sachsenwald	H Hintze	27 Juni	Hamburg	28 Jun	Pto Colombia
Grunewald	H Brock	1 Juli	Pto Colombía	2 Juli	Hamburg
Ctitá di Milano	R Raffo	6 „	Colón	6 „	Génova

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Refugio H	22 Juni	Aruba	*Juanita D*	21 Juni	St Domingo
9 de Abril H	23 „	Aruba	*Ariminta H*	22 „	Rio Hacha
Sirena V	24 „	Maracaibo	*Olga Lueila C*	26 „	Rio Hacha
Maracaibo V	24 „	Vela de Coro	*Refugio H*	24 „	Aruba
Diana V	25 „	Maracaibo	*Rosa Maria H*	23 „	Aruba
Lady C	27 „	Rio Hacha	*Diana V*	24 „	Vela de Coro
			Hirondelle	25 „	Maracaibo
			Virginia	26 6 27	Vela de Coro
			Carlota H	28 „	Sto Domingo

Gracias.

Met dank ontvangen de nieuwe tijdtafel der Red. D Line voor 't volgend trimester.